

En märklig stämning
af den odödlige
domedagsprofeten
(Math. 12:20) Anders
Be...

Berggren, Anders

27 B f c Br. 1883

National Library
of Sweden

1523
En märklig stämning af den odödlige domedagsprofeten (Matth. 12: 20)

Anders Berggren

mot

Pastor Beskow

*samt att Gud vill gå till rätta med profeten vid Kristi domstol
och huru det nya paradiset kommer att se ut.*

Till Stockholms Vällof. Rådhusrätt!

Efter min Gud och Herras befallning (Esaias 42: 4) måste jag härmed ödmjukast anhålla om kallelse och stämning å Höglärde Pastor Beskow med yrkande om ansvar för det han predikar och förkunnar en falsk och vilseledande lära samt kaserar och ogillar den heliga skrift, tror icke Jesu ord och den lära oss gifven är till ledstjerna och vägvisare genom denna mödosamma törnbeströdda jemmerdal till det eviga lifvet och Jesu glädjefulla brölloppsal, som han lofvat och sagt hafver (Matth. 25: 10). Men det Jesus talat och lofvat, vill han icke tro eller lyssna till, icke vill han tro att den samma Guden lever som talade med Noak och befalte honom att bygga arken då syndafloden skulle komma. Gud befalte Abraham att offra sin son Isak till ett brännoffer och sedan med Lot undersöka om 10 rättfärdiga kunde finnas i Sodom och Gomorrha, men som ingen fans lät Gud regna eld och svafvel från himmelen och alla måste förgås i lågorna. Gud uppenbarade sig för Mose uti öknen och befalte honom att föra Israels folk ut från Egypten och Pharaos fångenskap, han vill icke tro att samma Gud har samma magt och rättighet att uppenbara sig och tala med den han vill och behagar så väl nu som före Jesu lidande och död (Matth. 11: 25). Detta vill han icke tro, icke vill han tro att Gud nu befalt mig att skriva lifsens bok (Uppb. 20: 15) för att kunna frälsa allt Guds folk från döden och djefvulens fångenskap till Gud, från mörkret till ljuset och till den eviga saligheten, som skall ske genom en rätt tro på Gud och hans son. Men nu vill denne min vederpart icke tro Fadren eller sonen, icke vill han tro att Gud talat med mig såsom han talade med Mose och sagt mig huru hans vilja skall ske att alla menniskor skola frälste blifva samt visat mig vår

förvandling, de dödas uppståndelse, det nya utlofvade paradiset och detta måste jag förkunna för hela världen efter Jesu befallning (Joh. 16: 13). Sanningens anda skall leda eder uti all sanning och det som ske skall han förkunna eder. — Och Gud säger: Si det som komma skall förkunnar jag föråt, och ny ting förr än det sker låter jag eder det höra (Esaie 42: 9) och desse Guds och Jesu befallning kan en trogen tjenare icke nraktlåta att fullgöra; man bör mer lyda Gud än människor. Gud talade med Mose och sade: jag skall uppväcka en profet såsom du est och gifva min ord i hans mun; han skall förkunna allt det jag bjuda vill (5 Mos. 18: 18). Och det är således Gud sjelf, som gifver mig orden i munnen och talar genom mig — men allt vill Jesu motståndare icke tro. Äfven säger Gud att försoningsläran är för honom en styggelse, ovärdig och oduglig aldeles icke gällande vid Kristi domstol utan det är en galenskap, som skrifvet är (1 Korinterbr. 1: 19—20) att försoningen är för Gud en galenskap det kan ingen sann kristen med sundt förnuft neka eller motstrida. Det skulle vara en galen och orättvis Gud, om han skulle låta föda en son till världen såsom människa blott för att satan skulle få honom att fastspikas på ett kors och pina honom till döds och hans svåra pina och död skulle göra fadren så godt förnöjd och väl belåten, att hans vrede skulle dermed stillas till försoning samt all lagbrott och syndaskuld varda betalt och godtgjord ifrån tidens början till dess slut, såväl före som efter Jesu död — det måste hvar och en blind och oförständig människa begripa och behjerta, denna stora villfarelse och galenskap. Derföre säger Gud: ho är så blind som min tjenare (Esaias 42: 18) och Jesus säger: I ären blinda ledare och då en blind leder en blind, falla båda i gropen, och den plantering min himmelske fader icke planterat hafver skall uppryckas med rötter (Matth. 15). Försoningsläran har aldrig vår himmelske fader planterat eller förordnat, emedan den är för Gud och en förständig kristen en stor galenskap och kan icke, bör icke gälla på dommedag, vid Kristi domstol; ty der gäller endast rätt och sanning, ty i Guds rike får icke inkomma styggelse eller lögn (Uppb. 21: 27). Att försoningen är falsk och ogrundad är en påtaglig sanning; ty Jesus säger han skall komma och löna hvar och en efter deras gerningar. När Jesus gick till döden och bar sitt kors sade han: är detta skedt på det färska trädet, hvad skall då ske på det torra. — Meningen var den, när han som var oskyldig skulle så lida hvad skall icke då den skyldige genomgå och lida. Mången syndare, svärjare, supare, trätogirig, Guds namns missbrukare o. s. v. tänker det: är icke så farligt; Gud är god och nådig. Jesus har lidit och dödt för mig.

Gud förlåter det visst, det är nog sant, om synden öfvergifves, ty Jesus tillåter ingen att synda, utan varder fullkomliga såsom eder himmelske fader fullkomlig är (Matth. 5: 48). Syndaförlåtelsen var gifven långt före Jesus födder blef då han säger genom profeten Esaias: om eder synder voro blodröda, skola de varda snöhvita, och jag utstryker din öfverträdelse och kommer dina synder intet ihog. Äfven säger Gud: tröster mitt folk i skolen få dubbelt af Herrans hand för alla sine synder (Esaias 40). Jesus gaf sine lärjungar lof att förlåta synden och han sade sjelf: Förlåter så varder eder förlåtet, alltså kan väl ingen vara så blind utan förstå att Gud icke låtit föda sin son lida och dö till försoning och syndaförlåtelses skull. Aldrig var det Guds mening att sonen skulle födas, blifva på ett kors dräpen till försoning och syndaförlåtelse, men för det att alla menniskor skola frälste och salige blifva och det var Guds visa och välbetänkta uträkning samt en oundviklig ting att han skulle födas och såsom menniska lida och dö. Men så läse icke sonen är trodd och hans lära åtlydd, kan icke salighet eller frälsning äga rum eller det eviga lifvet vinnas — som är nedskrifvet af Johannes, 3: 36, att den, som tror sonen, han hafver evinnerligt lif, men den, som icke tror, får icke se lifvet, utan Guds vrede blifver öfver honom. Här fins inga medel under solen, som kunna försona Gud eller stilla hans vrede, utan Tro och lyda sonen, som han vill återsända till jorden igen som lofvadt är, att frälsa det som förtappadt är — ingen synd är svårare än otrossynden och Jesus säger: all synd är förlåten, men att icke tro eller säga något emot sanningens ande, blifver icke förlåtet (Matth. 12). Nu är otron så i omlopp, att ingen vill tro Fadren eller sonen, icke sanningens anda Gud sändt hafver (Joh. 16: 13). Sedan Jesus från döden uppstånden var, infann han sig hos lärjungarne och förkastade deras otro och hjertans hårdhet, samt sade: går ut i hela världen och predikar för allt folk, och den der tror skall varda salig, men den der icke tror han skall varda fördömd (Marci 16). Nu är det samma Jesu yttersta vilja och befallning, att sända ut sina trogna tjänare i hela världen till att förkunna om Jesu glädjefulla ankomst och det herrliga riket oss beredt är till ett vittnesbörd öfver allt folk, och då skall änden komma, säger Jesus (Matth. 24: 14). Men Herre, hvar skall man finna trogna tjänare, alla äro de besnärjda i otro — och otrons folk är det samma som djefvulens tillhörighet, hvarföre Gud beklagar sig och säger: det är ett röfvadt och skinnadt folk, de äro allesamman besnärde i kulor och fångahus, de äro vordne till rof och ingen hjälpare är, som säger: få dem igen (Esaias 42: 22). Nu finns här ingen, som vill tro och tjena Jesus, att

vid hans domstol påstå, att det bortröfvade folket, som är i djefvulens våld, skall återlemnas till Gud igen, som dem skapat hafver. Men finns här ingen annan i hela världen, så är jag den samma, som efter lifsens bok skall framhålla sanningen och påstå, att djefvulen skall framskaffa och återlemna vid Kristi domstol alla, som i hans våld äro, han må taga dem i hafvet eller helvetet, gör mig lika, men fram skola de (Uppb. 20: 12) såvida Gud är Gud och jag är meniska. Att Jesus vill att hans ankomst skall förkunnas öfver hela världen samt bjuda sina vänner till sitt utlofvade bröllopp, att ingen må frukta eller rädas för den stora dagen; ty Gud sänder icke sin son för att döma, utan att världen skall varda salig genom honom (Joh. 3: 17) och salige äro de, som kallade äro till lamsens bröllopp (Uppb. 19: 9). Icke kan en brud rädas att gå en kär brudgum till mötes, då brölloppet skall firas och föreningsbandet skall sammanknytas; icke kan en trogen Jesu vän frukta för att möta den käre brudgummen Jesus, då han återkommer. Men icke är denne min vederpart och svarande i målet Jesu trogne vän, emedan han vill icke tro de ord Jesus talade den korta tid han vandrade på jorden, icke vill han låta Jesus komma in uti sitt tempel att af sanningens anda efter befallning förkunna det som ske skall, att Jesus skall frälsa alla, då han åter kommer på yttersta dagen. Tänk huru olycklig människoslägtet skulle vara, om så finga tillgå vid Kristi domstol, som djefvulen och hans vänner tyda och vilja hafva det. Då skulle den ena makan skiljas från den andra, barn från föräldrar och dessa från barnen, somliga till evigt lif och salighet och somliga till evig död och fördömmelse, icke kunde Jesus vara nöjd med en så fasaväckande ställning, ty han har lidit döden för alla; aldrig kunde der blifva någon glädje i Guds rike, när deras vänner och anhörige befunno sig i pinorummet. Men hvem tackar Gud för sin visa och välbetänkta uträkning? ingen! eller hvilken tackar Jesus för sitt lidande och död på korset och för det han nu genom sin trogne tjenare förkunnar sin glada ankomst, samt bjuder alla, som vilja antaga och bevista hans bröllopp? — Men hvad skilnad gör Jesus på en trogen och snäll tjenare eller en otrogen och onyttig tjenare, derom kan läsas i Matth. 24: 45 och 51. • En snäll tjenare kan förkunna Guds verk, att han skall fullborda det löftet himmelens härldar sade till Betlehemsherdarne vid Jesu födelsetimma: Varer icke förfärade! si jag bådard eder stor glädje, hvilken alla folk vederfaras skall (Luc. 2: 10). Meningen är den att alla människor skola frälste och salige blifva för Jesu födelse, lidande och döds-skuld. Och i Guds rike en stor glädje för alla, hvarföre himmelens innevägnare lofvade Gud och sade: Ära vare Gud

i höjden och frid på jorden människorna en god vilje. Det är Guds goda vilja om människosläktet och visa uträkning, att sända sin son till jorden för att genom honom skall alla komma till Gud och mottaga en stor glädje som skrifvet är, men utan bättring och tro kan icke den utlofvade glädjen ernås. Bättring kan väl ske hos många mormoner, baptister, Valdenströmmare med flere, men tron får icke medfölja; icke tror denne Jesu motståndare och min vederpart, det Gud förkunna låtit och snart ske skall, icke vill han gå ut från djefvulens förbannade röfvarekula som Gud säger samt tro sanningen och förkasta lögnen, gå ifrån döden till lifvet efter Jesu vilja, ord och befallning (Joh. 5: 24). Tro det Gud sjelf talat, att döden skall platt uppsluten varda och Herran skall aftvä tårarne af all ansigte och borttaga sins folks försmädelse i all land; ty Herren hafver det sagt (Esaias 25: 8). Jesus fordrar en ståndaktig och säker tro för att slippa att smaka döden tills de få se människones son komma i sitt rike (Matth. 16: 28). Jesus har låtit sitt lif för sina trogne vänner, derföre har han ändrat och upphäfvit den dom Gud pålade människorna i paradiset, att döden dö, hvilket fadren sjelf medgifver och godkänner som han säger och förut nämndt är (Esaias 25: 8). När sonen gör oss fria då äro vi rättsligen fria för att smaka döden, utan komma i hans rike (Joh. 8: 36) alla som tro sonen.

Jesus vill att vi skola lefva såsom han gör; ty han vill icke, kan icke hålla bröllop med döda människor och Gud är icke de dödas Gud, utan deras som lefvande äro, och det måste vara en stor glädje att höra Jesu goda vilja och tal, att de trogna äro fria från den förbannade döden liksom röfvaren Barrabas, då han var dömd att korsfästas, och väntade med fruktan och bäfvan att fängelsedörren skulle öppnas för att föra honom ut till Golgata — dödsplats. Men får höra i stället; du är fri och skall gifvas lös, Jesus från Nasaret judarnes konung har gått i ditt ställe, — ingen kan beskrifva den glädje, som öfverraskade honom vid det tillfället — likaledes kan nu en Jesu vän glädjas att Jesus gjort oss fria ty han skall öfvervinna döden och djefvulens våld, och huru skulle skriften blifva fullbordad, då det är förkunnadt, att Jesus skall återkomma och hålla dom öfver lefvande och döda. När de döda skola uppstå, huru skulle då tillgå, om vi, som lefva, skulle dö; det vore en stor galenskap af en allvis Gud, och då skulle all skrift vara om intet. Jesus en nolla, hans lidande och död förgäfvades. Jesus gråter öfver detta otrogna och motsträfviga folket liksom han grät öfver Jerusalem. Jag måste ock gråta; ty det är svårt att se glädjens Gud gråta, som en gång skall aftorka alla tårar af hans folks ögon, och ingen död skall sedan vara (Uppb. 21: 4).

Gud är vred för ingen vill tro, lyda och tjena sonen och för det att satan har så många tjänare och medhållare, men Gud ingen. Mose vardt äfven vred, då Gud låtit skriva lagen på tvenne stentaflor på Sinai berg, men folket trodde honom icke — då blef han vred och sönderslog båda stentbitarne, att Gud måste åter kalla Mose på berget för att skriva på andra stenar. Gud lät aldrig Mose veta eller förstå sin mening med lagens utgifvande — men nu har Gud sagt mig hvad hans uträkning var, som är beskrifvet i Lifsens bok och dermed gjort sin lag härlig och stor, efter löftet (Esaias 42: 21). Jag är äfven vred, att ingen vill tro, lyda och tjena Jesus, och derföre liksom Mose bränna upp och förderfva Lifsens bok, hvarpå frälsningen beror. Men för att djefvulen icke skulle få glädje och jag vet ock Jesus har lofvat, att blifva segervinnare (Matth. 12: 20). Derför måste jag bida och strida — men det är svårt, då jag har satan och hela världen emot mig, alla hålla med djefvulen, men ingen med Gud. Då satan skulle dräpa Jesus och hänga honom på träd, hade han många tjänare och biträden och Judas blef med glädje betalt en stor summa för det han gaf tillkänna hvar Jesus kunde gripas; men nu, när satan och ormahufvudet skall krossas efter Guds löfte och djefvulen dödas och till intet göras, vill ingen våga ett öre för Jesu Kristi rättfärdiga sak skuld. Aldrig kunde satan korsfästa och döda Jesus, utan med människohänder (aldeles omöjligt) — lika omöjligt är för Jesus att döda och tillintetgöra satans magt och välde samt frälsa det, som förtappadt är, utan genom sine tjänare och människobitråde (aldeles omöjligt). Nu begär jag rättens åläggande att denne min vederpart och svarande mot denna stämning, att förklara och uttyda alla de ord Gud och Jesus talat och skrifne äro hvilket en skriftlärd bör kunna göra; i annat fall hvad skola vi med prester och lärde om de icke förstå eller veta dess mening. Första frågan: huru länge han vill vara Jesu motståndare och i dödens och djefvulens våld? 2:o Om icke bättre vore att afstå från lögnen och tro sanningen och derföre blifva Jesu vän samt gå med in uti brölloppet innan dörren stänges (Matth. 25: 10)? 3:o Om Guds löfte är skedt, att qvinnosäden skall söndertrampa ormens hufvud? 4:o Hvad Gud tänkte, då han utgaf lagen, då han visste, att ingen den hålla kunde? 5:o Hvad uträkning hade Gud då han endast upptog 2:ne lefvande till himlen Enok och Elias? 6:o Huru många har blifvit frälste, sedan Jesus dog på korset eller hvarföre öfvergaf Gud sin son, då han var uti den svåraste dödspina; var det rätt det? 7:o Hvarföre grät Johannes svårligen, att ingen fanns värdig att upplåta Lifsens bok och läsa den? Om Jesus kan frälsa någon utan denna bok? 8:o Om någon i hela världen

kunde eller vågade af egna funder utfundera och skriva en sådan bok, utan Gud ingifvit och befallt honom det, liksom Mose kunde icke skriva lagen på Sinai berg, utan Gud sagt hvad han skriva skulle, ingen kan taga utan det varder honom gifvit från himmelen.

9:o Om han kan förbjuda Gud att tala med den han vill och behagar (Matth. 11: 25) samt gifva honom sin ande att utföra domen till en seger (Matth. 12: 20)? 10:o Om den tillkommande världen blifver en andeverld eller naturlig, emedan Johannes såg en stor skara klädda uti hvita kläder med palmor i händerne (Uppb. 7: 9)? 11:o Hvad Jesu mening är då han säger att nedkomsten skall ske; der åtlen är dit församlas örnarne (Matth. 24: 28)? 12:o Huru många har han vunnit ifrån satan till Gud under hela sin predikotid, när hans Herra kommer och fordrar räkenskap, är det icke fasaväckande att vara en onyttig tjenare (Matth. 25: 30)? 13:o Om det icke är farligt att predika en lära, som är falsk och lögnaktig, oduglig vid Jesu återkomst, då endast rätt och sanning gälla — eller kan det vara nöje eller glädje, att lefva en kort tid som rika mannen och sedan dö (Luce 16). 14:o Om icke det är Jesus, som skall frälsa världen samt att han blef så försonad och väl belåten, att han| tager sina ord och dom tillbaka, som han förkunnade dagen före sin död för det satan fastspikade honom på korset att dö. Att kläda den nakne, herberga den husbehöfvande, besöka dem sjuka och i häktelse komne äro (Matth. 25)? 15:o Om det är rätt att Jesus skall lida och dö förgäfvets, är det rätt att djefvulen skall regera i evig tid? 16:o Om det är rätt att vi endast får läsa om Jesu ankomst, de dödas uppståndelse ett evigt lif, den utlofvade glädjen. Om det kan vara något nöje att höra år ut och år in, men aldrig komma i åtnjutande deraf? Nu yrkar jag att denne skriftlärde måtte förklara och uttyda alla dessa frågor jemte flere, som jag vid rätten vill förete på min Herras befallning.

Stockholm den 29 Mars 1883.

Anders Berggren,

f. d. bryggare och utgifvare af Lifsens bok.

Vidare befaller Jesus att en trogen tjenare och sannin-gens ande skall förkunna hans ord, Joh. 16: 13—14. Till tro, väckelse, upplysning, bättring tröst evigt lif och salighet.

Och derföre framhålla flere frågor af den Heliga Skrift, i fall|här skulle finnas någon lärd eller olärd som har anda kan och giter uttyda och förklara dem.

Hvilken är nu en trogen och snäll tjenare som Herren hafver satt öfver sitt husfolk att han skall gifva dem mat i rätten tid, Matth. 24: 45.

Nu är en fråga, hvad Jesus menar med rättan tid?

Trogen att icke gifva vika eller tappa modet, när förföljelser och motgångar påkomma eller fly och hålla sig undan i den sista afgörande striden — och snäll att vara så flitelig och snäll att kunna vederlägga satan och hans tjenare allt det de vilja förebära.

Och rättan tid betyder: de som äro tillsatte att laga mat åt ett husfolk får icke vänta dermed tills måltidstimman är inne och matklockan lemnar sitt ljud ifrån sig, utan den måste vara färdig förut, ty folket behöfver den i rättan tid.

Icke heller går det an för de som skola hålla bröllop att vänta och laga mat samt göra allt i ordning till brudfolket äro inne i salen och gästerna behöfver spisa den.

Likaledes kan det icke gå an för en trogen Herras tjenare att vänta med att gifva folket den tröst och hugsvalelse som allt folk behöfver, när Jesu ord skola gå i fullbordan, som han säger i Matth, 24: 29. Solen blirver mörk och månen gifver icke sitt sken, stjernorna falla från himmelen och dess krafter bäfva, Uppb. 6: 12. Och då behöfver menniskone tröst, om det någonsin behöfves så blirver det då; derföre säger vårom Gud: trösten mitt folk talar ljufuiga med dem, ty dess tid är fullbordad och missgerningarna förlåtna och de skola få dnbbelt af Herrans hand för alla sina synder.

Ty Herrans herrlighet skall uppenbarad varda och allt kött skall tillsammans se att Herrans mun talar, Es. 40: 4, Luce 3: 6. Och det skall ske att ho, som då Herrans namn åkallar, skall frälst varda ty på Sions berg och Jerusalem skall salighet blifva, profeten Joels bok 2: 22. Och Jesus säger: när detta begynna ske, se upp och lyfta edra hufvuden upp ty då nalkas eder förlossning, Luce 21: 28. Och denna gudatröst liknar Jesus vid mat, som allt folk behöfver i den nödställda rättan tid.

Och derföre säger Jesus: salig är den tjenaren, som hans herre så finner görandes när han kommer, och han skall sätta honom öfver alla sina egodelar, Matth. 24: 40.

En fråga hvad Gud tänkte då han lät sin son födas af qvinna på jorden: om det var för verdens frälsning skuld, eller - hvad uträkning hade Gud då han gaf Abraham det löftet, att i din säd skola allt folk välsignade varda, 1 Moseb. 22: 18. Hvilket han uppfyllt i lifsens bok.

Den 20 frågan hvad Jesus mening är då han säger: ve dem som hafvande äro och dia gifver i denna sista tiden, Matth. 24: 19.

Det är icke meningen hafvande qvinnor, utan dem som hafvande äro af de onda andar, står emot sanningen, tror

icke att Jesu ord skall gå i fullbordan, utan gifva onda råd och elaka efterdömen.

Eller hvad menas att bedja, att flykten icke sker om vintren?

Samt hvad är meningen att två skola mala på en qvarn, den ene blifver upptagen den andre qvarlåten.

21 frågan: hvad menas, om icke desse siste dagar blifva förskräckte varder intet kött frälst, Matth. 24: 22. Eller hvarför skall himmel och jord förgås, men Jesu ord skola icke förgås, ej håller människoslägtet skall förgås, Luce 21: 32.

22 frågan är: hvad Gud menar, som säger, drag mig till minnes och låt oss gå till rätta med hvarannan och säg huru du vill rättfärdig varda, Esaias 43: 26.

Detta kan jag icke underlåta eller motstrida, då du min Herra och Gud sjelf befaller att vi skola gå till rätta med hvarandra.

Och vid rätten måste jag framhålla och påstå den sanning som rätten skall rättvisligen behjerta och godkänna.

Jag vill fråga hvad du tänkte som skapade människorna af begynnelsen och pålade dem ett förbund, som du borde insett att de icke hålla kunde, emedan du visste att en djefvul fans till, som dem förleda ville.

Och det var syndigt och orätt, att drifva dem ut från lustgården för ett eller två äple skull, hålst att det var dig bekant, att din ovän djefvulen dem bedragit hade; människorna kunde icke veta eller begripa att en bedragare och förledare fans till, därför blefvo de orättvist behandlade. Du gick ifrån dem medan ovännen sådde ogräs bland vetet. Det var illa af dig.

Nu är Paradiset förvandladt till en ödemark och människoslägtet i dödens våld förderfvade allt sedan och detta är ingen herrlighet hvarken för dig eller mig.

När omkring 1000 år tilländagått lät du en flod komma som fördränkte alla dina skapade varelser, så när som 8, hvilka i Noaks ark bergade sig medan floden öfvergången var, icke var det rätt ty djefvulen hade äfven förfört dem till olydnad.

Sedan i Abrahams tid lät du regna eld öfver Sodom och Gomorrhä att alla måste i elden förtäras.

Ingalunda var det rätt då du var deras fader och skapare, huru mycket de jordiske barnen bryta mot sin fader kan han ändå icke behandla dem så fasans illa.

Sedan då 4123 år hade tilländagått lät du föda en son af qvinna, som skulle frälsa och förlossa alla dina skapade människor från döden och satans fångenskap.

Han gjorde väl och hjälpte många men fick icke lefva på jorden mer än 33 $\frac{1}{4}$ år förr än satan fick tillåtelse att

pina och döda honom, han blef visserligen lefvande igen, men blott 40 dagar lät du honom vara på jorden utan upp- tog honom till himlen sedan han blifvit misshandlad och dräpen. Icke var det rätt att först lemna sonen i mördare- händer och sedan taga honom ifrån människorna på jorden.

Den lilla tid han var här kunde han uppväcka döda, bota sjuka, gifva blinda sin syn o. s. v. men sedan han till himlen tagen var, har ingen gudamakt kunnat ske.

Alltså var det stor synd och orätt att först låta pina och döda sonen och sedan taga ifrån människorna sin hjälpare och välgörare, han lofvade att återkomma, men det har icke skedt ändå att öfver 1882 år äro förflutne sedan, och der- före begär jag att du nu låter hans löfte gå i fullbordan ty just nu är hans återkomst af nöden påkallande; här finns blinda, halta, sjuka, hjälpbehöfvande, somliga brinner upp, somliga frysa och svälta att nöden drifver dem till att sjelfve göra slut på sitt usla lif, hvilket en sann kristen icke kan undra öfver och det är icke rätt af en fader och skapare, att så bortglömma sina, som du låtit komma i verlden, hvil- ket jag vill, skall och bör påminna dig om; då vi kommer för rätta efter din egen befallning. Och vid rätten måste jag göra mina rättvisa påstående, ty jag begär ingen nåd, ingen syndaförlåtelse: endast rätt och sanning måtte blifva gällande, jag är endast en fattig, ringa, trogen tjenare, men rättvis, och det vill jag du ock skall vara.

Och jag vet min lagmäktiga rätt: altså anhåller jag om rättens åläggande, att du först nedsänder den till himla tagne frälsaren; och sedan att du måtte återskaffa det paradiset, våra stamföräldrar måste oskyldigt afträda, förty de kunde icke veta att någon osynlig djefvul var till som dem bedra- git hade, dessutom hvarken kan eller bör vi alla Adams af- komlingar rättvisligen förlora det arf som våra stamföräldrar för ringa förseelse frändrifvas, hvilket rätten kan icke rätt- visligen underkännas mig.

Din son har sagt att himmel och jord skola förgås, och du har lofvat skapa nytt i stället, som Lifsens bok förmåler och det anhåller jag måtte nu ske utan dröjsmål, emedan tiden är svår och väntetimmarna långa.

Har jag orätt, ber jag om straff. Men har jag rätt, så lät mig få den rätt mig tillhör.

Du lät förkunna ett löfte vid din sons födelsetimma, att han var kommen till en glädje för alt folk, Luc 2: 10. Men ännu har ingen haft nytta eller glädje af din sons födelse, lidande och död. Ändå så många år har aflöpit sedan, du borde aldrig utgifvit några löften med mindre du kunde hålla dem.

Derföre måste Jesus vara en nolla och jag en onyttig

tjenare och oduglig sakförare: och hvad måste icke din sons lärjungar lida efter det du tog deras herre och mästare ifrån dem till himla.

De måste undergå martyrdöden: en blef lefvande huden aftagen, en kokad uti en sjudande kittel, en korsfäst med hufvudet nedåt vänd o. s. v., icke var det rätt att låta saktans tjenare så grymt plåga dem, för det de varit din och din sons i lifvet — samt Jesu moder hvad sorg och ängslan måste icke hon genomgå ifrån det hon sonen födt hade — 40 dagar derefter måste hon med sin man fly till Egypten och vandra genom öknar och moras för att komma fram och sedan uppehålla sig der i sju år tills barnamördaren Herodes var död — och sedan då hon fick höra och beskåda att sonen var korsfäst och han sade: qvinna, se din son. Det var meningen: o, att du aldrig födt mig till världen. Denna förebråelse och sorg kan ingen beskrifva, och tvenne år derefter dog hon af sorg, och fick aldrig någon tack eller glädje för det hon varit moder åt verdens frälsare. Detta var ingalunda rätt att alla desse skulle blifva så illa belönte, eller säg mig hvad nytta, glädje och förnöjelse kan du hafva att se en son hos dig, sårad och törnbestucken, och hål i sidan o. s. v. och ser bedröflig ut, hade du upptagit honom då Judas kom med de som grepo honom, då hade du gjort nytta och rätt, då hade de sett att det var din son, och hans moder och lärjungar sluppit att misshandlas. Det är mig en stor underlig ting, eller kan det vara något nöje att se detta myckna folket, som du låtit komma i världen, fara illa och lida nöd. Du befalte människorna när du dem skapat hade: föröker eder och uppfyller jorden. Detta har gått i fullbordan, här fins en stor myckenhet af människor, att den ena går i vägen för den andra, många reser än till ett land och än till ett annat, för att söka sin bergning, och kunna nära sig och de sina. Med trældom och stor vedermöda måste hvar och en uti sitt fack arbeta sig fram ifrån vaggan till grafven med sjukdom, sorg och elände hela sin tid igenom, och hvem kan tacka dig derföre — och ho prisar dig i grafven. Du säger: drag mig till minnes och säg huru du vill rättfärdig varda, Es. 43: 26. Jag är så rättfärdig, att du blifver det aldrig, icke af mig sjelf, men af hjertat, ty det lider när mine medmänniskor lida. Sörjer och gråter när Jesus gråter, min rättskänsla är stor, att du kan godt lemna din magt i mitt våld. Då skall alt gå till din och min, samt alla dina skapade varelse till nytta, glädje och välgång. Jag har påmint, och sagt dig sanningen och jag tviflar icke, utan rätten godkänner och behjertar det samma; och jag begär ändring efter löfte som skrifvet är. Jag har uti Lifsens bok stämt och kallat djefvulen och sa-

tanans till samma rätt, med yrkande om laga ansvar för det han mördade din son och min broder, och alt ifrån begynnelsen bedragit hela världen, och för den skull begär jag rättens åläggande att han måtte framskaffa och återlemna alla han bedragit och till sig röfvat, lefvande och döda ifrån tidens början till dess slut, Judas och Pilatus samt alla han begagnade till redskap, när illgerningen och dråpet skedde på din son, och du herre och Gud skall framskaffa alla som äro under ditt beskydd, om de tagas från hafvet eller helvetet gör mig lika, men fram skola de, efter som skrifvet är Uppb. 20: 12—13. Ty jag kan ieke låta mig nöja med att min broder skall försmädas, törnekrönas, och fastspikas på ett kors och pinas till döds, utan ringaste tack, vedergällning eller belöning derföre, och en mandråpare och bedragare kan ingen rätt medgifva eller tillåta att alltid gå fri, det måste vara en solklar sak. Men Jesus säger: ingen sak kan afgöras utan två eller tre vittnen, men Gud säger: haf dina vittnen fram, då får vi höra om det är sanning Es. 43: 9, och det skall icke felas, jag skall bevisa min rätt. Och derför har jag mina vittnen i beredskap, som finnas i himmelen, Enok och Elias, hvilka äro återopade uti Lifsens bok, och sedan jag då med vittne styrkt mitt rättvisa käromål, vill jag anhålla om rättvist åläggande, att du Herre och Gud, uppfyller alt det, som lofvat och skrifvet är, samt låta uppväcka de döda, och förvandla och förädla de lefvande menniskor, såsom Lifsens bok förmäler, och de döda lika sådana de voro när de lefde på jorden, att hvar och en kan igenkänna sina och tala om den vederböda de genomgått i tiden; då kan en stor glädje vederfaras alla dine af begynnelsen skapade menniskor, och de skola prisa, tacka och lofva sin Gud och skapare, som låtit oss veta hvad godt och ondt är, och du skall vara deras Gud, ty du hafver krossat döden och borttagit din folks försmädelse i all land Es. 25: 8; Uppb. 21: 3, och då skall icke din sons lidande och död blifva förgäfvades, och skriften om intet varda. Och det är ett löfte, att de döda, som under jorden äro, skola med lekamen uppstå och fröjda sig och jorden skall gifva ifrån sig de döda Es. 26: 19, och det måste ske som skrifvet är, Uppb. 7: 9—12. Men nu min Herra och Gud, hvad skola vi göra, [att ingen vill tro dina ord eller lyda sonen, han har lemnat sitt lif för den skull att hans vänner, som tro och lyda honom, skola vara fria från döden och domen som skrifvet är, Joh. 5: 24, samt undvika att smaka den förbannade bittra döden, utan med glädje se honom komma i sitt rike. Matth. 16: 28. Men ingen vill tro hans ord, de älska mera döden än lifvet, mera mörkret än ljuset. Han erbjuder dem att lefva och

komma till hans bröllopp, men ingen vill antaga hans bjudning eller vara hans vän och brölloppsgäst, icke vilja låta Jesus och sanningens ande komma in uti deras tempel och läsaesalar, för att förkunna det du herre och din son befalt och skrifvit är Es. 42: 9; Joh. 16: 13. Det som taladt och skrifvet är, fråga de icke efter, utan håller sanningens ande för ett fantasi och gabberi, såsom de i Sodom, då du talade med Abraham och Loth, 1 Mos. 18: 31. Men Sodom och Gomorrha hade inga skrifter att tro och lefva efter, såsom nu förhållandet är: men hvori ligger orsaken häruti, min Herre och Gud. Du säger sjelf: Det är ett röfvadt och skinnadt folk. De äro allesamman besnärde uti kulor och bortgömde i fångahus, de äro vordne till rof, och ingen hjälpare att finna, som säger, få dem igen Es. 42: 22. Det är en sanning som jag kan intyga och får erfara: djefvulen har så insnärtd dem i sitt fångahus, att de hvarken kunna eller vilja låta hjälpa sig att komma derifrån. De tror att det är en ren omöjlighet, att Gud kan tala med en menniska på jorden så väl nu som före din sons tillvaro, död och uppståndelse; en sådan Gudamagt och rättighet tror de icke nu mera fins till, helst en så ringa, fattig och olärd som mig; hade det varit en konung, biskop och höglärd, då hade det nog blifvit trodt och beaktas. Men Jesus prisade sin fader att han hade fördoldt det för de vise, och lärde, men hafver det uppenbarat för de enfaldige Matth. 11: 25. Och din son vill det uppenbara, v. 27. Men ingen tror hvarken fadren eller sonen, ingen vill vara Jesu vän, tjenare och medhjelpare, för att göra alla till ett fårahus och en herde som han sagt, Joh. 10. Men tror sig komma in i fårahuset, utan att gå genom den rätta dörren, af egna funder och egen rättfärdighet, här finnes mormoner, baptister, Valdenströmare, metodister och många flere religionssektter, men ingen är den rätta, som kan antagas och gälla vid Kristi domstol, der rätt och sanning kommer i fråga; Jesu ord som är det rätta och enda, som saken oeh det eviga lifvet beror på. Men de kunna icke, vilja icke låta Jesus och sanningens anda leda sig uti all sanning. Djefvulen har dem så insnärtd i sitt fångahus, att de kunna icke komma derifrån. Hvar och en religionssekt, har sin egen Gud, sitt eget tempel, sin egen lära, och den ena förråder och fördömer den andra, hvar och en tror sitt rättast vara. Det är alt från djefvulen ingifvet dem för att kvarhålla dem i sin fångenskap. Så är förhållandet min Herra och Gud. Mången inbillar han, att din sons blod renar dem från alla sina synder, och han återlöste dem, när han måste lida och dö på horset. Detta vet du

är ogrundadt och lögn, jag vill endast fråga: från hvem skulle återlösningen ega rum, djefvulen som har dem alla uti sin snara, han antager sig ingen lösen, inget blod, ingen rikedom eller hvad det vara må, ingen af alla återlemnar han, förrän domstolen ålägger honom dertill, satan inbillar mången, att du blef så glad och förnöjd och välbelåten, för det du fick din son misshandlad, pint och dräpt på ett kors. Att du för den skull ville gifva lagbrytare, otrogna, och alla synders förlåtelse ifrån tidens början och till dess slut. Detta är som du vet, ett galet och orimligt tänkesätt, att du skulle vara förnöjd och försonad, och din vrede stillad för sonens svåra död skull: aldeles omöjligt, det strider emot den heliga skrift Joh. 3: 36, Uppb. 6—16. När Jesus bar sitt kors, sade han till Jerusalems döttrar: gråter icke öfver mig, utan öfver eder sjelfva och edra barn. Ty den tiden skall komma att i sägen till bergen, faller öfver oss, och skyler oss; ty är detta skedt på det färska trädet, hvad skall då ske på det torra; ingen lag, ingen domstol kan medgifva eller tillåta att en oskyldig får lida straffet för andras lagbrott, otro och förseelse, icke kunde du låta sonen straffas för alla otrogna och olydige skola vara fria från straff. Derföre säger Jesus: han skall komma och löna hvar och en efter deras gerningar. Men ingen vill tro sonens ord eller att du kan tala med mig såsom med Noak om floden, Abraham och Loth om Sodom och Gomorra svåra undergång. Hade de trödt dem, hade ingen flod eller eld kommit. Jerusalem straffade du med en här, som jemmerligen förstörde såväl det makalösa och sköna templet som hela staden och dess innevånare, för det de icke trodde, utan föraktade din son, icke antogo hans lära eller lyda hans predikningar; samma förhållande är nu i dessa siste dagar — ingen vill tro det som skrifvet är: du talade med Mose, hans svärfader var prest, men det oaktadt besökte du fåraderden i ödemarken och befalte honom att gå till Egypten och frälsa Israels folk från Faraos fångenskap, utom honom och Aron kunde det icke ske: du befalte Jonas att predika syndabättring för staden Ninive och de gjorde bättring, derföre skönade du staden från undergång. Nu fins här ingen tro eller bättring att förvänta — ingen vill vara din sons bröllopsgäst eller vara honom behjelpig att fullborda det han sagt i Matt. 24: 14. De söka endast att förhindra hans återkomst, förmena honom och sanningens ande att på ett gudligt sätt förkunna efter befallning det som ske skall. Nu vet jag icke annat råd, medel eller utväg, utan du får göra liksom med Sodom förtära dessa städer, ty djefvulen har hårt vaggadt dem i sömn, att de vakna icke förr än domsbasunen och åskknallarne väcker dem och din son säger: när

brudgummen kommer blefvo alla sömniga och sofvo efter det dröjde så länge, Matth. 25: 5. Men det får icke tillgå såsom öfver Sodom och Gomorrha, du får icke låta regna eld af himlen utan åskan skall slå eld, och det i sakta mak, att människorna må kunna undfly och berga sina lif emedan inget menniskolif får du till spillo gifva, det är en gång skrifvit, men väl bränna upp deras tempel och boningshus och då skall du få höra i stället de nu lefva med rike mannen i sus och dus, svärja, som man hör djefvulen åkallas på alla gator och gränder, men då anropa de Gud och Frälsaren om hjälp och förlåtelse och då får de se det de icke trodde att Jesu ord gå i fullbordan, att solen blirver mörk, och himmelens krafter bäfva, Matth. 24: 29. Men fast himlarnes krafter bäfva fruktar jag icke, rädes icke, ej håller bäfva. Icke behöfver någon af Jesu trogna bäfva ty de hafva icke med Lamsens vrede att skaffa, men de otrogna måste fly och dölja sig uti bergskrefvor, som skrifvit är, Uppb. 6: 15. Icke får du låta det ske om vintern ty då skulle folket kunna förgås af köld, snö och oväder. Du har låtit förkunna genom profeten Daniel, att den förödelses styggelse, som då börjar, skall vara tusende tu hundra nittio dagar, detta är en lång tid, men några dagar kunna icke räknas, ty solen blirver mörk och gör ingen åtskilnad på dag och natt och det blirver en lång natt för de otrogne. Men sedan natten är förliden börjar evighetssolen randas och går upp i öster och vandra som nu, till nordvestra himlahalvvet, och der stannar hon och går aldrig neder, gifver ingen hetta från sig, ingen kyla kan förnimmas.

Och det nya paradiset blirver med alla sorters frukt-bärande träd och inget af dem är förbjudit, att äta utaf, men vi behöfva icke att äta för behof skull utan endast för smaken, ty de förvandlade och förädlade menniskokropparne behöfva ingen mat, liksom de första Gud skapat hade före syndafallet, behöfde ingen mat utan åt för smakens skull.

Men sedan hungrade, och måste äta örter och gräs till en början.

I den till kommande verlden och det nya paradiset kunna vi endast förlusta oss på de välsmakande frukterne och vackra blommor uti händerne. Som skrifvet är Uppb. 7—9 ingen sjö blirver synlig. Men uti lustgården kommer det nya Jerusalem som skall prydas med jaspis och klart guld, såsom Johannes sedt hafver, Uppb. 21.

Nu tackar jag dig, min Gud, herre och skapare, som visat mig alt det som komma skall; samt för det förtroende du lemnat mig att mottaga din ande, för att genomdrifva efter din vilja till hela verldens gång nötta, och evig salighet, och derföre sagt mig alt hvad jag skrifva skulle, och prisar

jag ditt namn i tid och evighet. (Älskade vän och läsare). Om du nu låter dina ögon genomskåda dessa blader och begrunden dem, torde du kunna förstå, att Guds råd äro underliga, då en människa skall gå till rätta med Gud och djefvulen, på en och samma gång.

Och om du tager bibelordet i noga betraktande kan du godt finna att Guds visa uträkning är skrivet förut, i gamla och nya testamentet, huru det skall tillgå vid Kristi återkomst och domedag, och det är efter Guds välbetänkta förordnande, och icke efter människofunder. Derfor kan ingen förmena Gud att gifva sin anda åt den han vill och behagar och tala med sin tjenare, om det som ske skall, samt sätta rätt på jorden, och öarne skola vänta efter hans lag, Es. 42, och efter Jesu befallning utföra domen till en seger, Matth. 12: 18.

Men denna seger kan icke vinnas utan med rätt och sanning. Ty lögn får icke inkomma i Guds rike, Uppb. 21: 27. Att Gud blef försonad och hans vrede stillad, för sonens dödspina skull, är en uppenbar och påtaglig lögn, som aldrig får komma för Guds ansigte eller till Kristi domstol.

Här fins ingenting i verlden som kan försona Gud och stilla hans vrede utan tro och lyda samt tjena hans son i annat fall blifver Guds vrede öfver honom Joh. 3: 36. Och Jesus Guds lam är äfven vred, för det alla förakta hans lära, hålla med djefvulens vilja, Jesus skall lida och dö på ett kors förgäfves, ingen vill vara hans vän och komma till hans bröllop.

Ingen vill låta honom komma in uti deras för hans räknning byggda tempel och läsaesalar.

Ingen vill låta honom komma in i deras hjertans tempel.

Undra nu icke käre läsare att fadren och sonen äro båda vrede och jag likaså: som måste lida med förakt och vanvördnad. Och den store vreden är nedskrifven i Uppb. 6: 15.

Och det är en rättvis vrede som ingen sann kristen med sundt förnuft kan motstrida eller ogilla.

Men nu kan ingen förbjuda Gud att gifva sin trogne tjenare den belöning för sjutio års långvarig och trogen tjänst, som Jesus sagt hafver att förvalta hans ägodelar, Matth. 24: 47, samt vinna det nya Jerusalem, som skall komma från himlen, Uppb. 21: 7. Ty jag är Guds son och Jesus min broder, och alla mina rättgångar och strider är på det, att Jesu lidande och död skall icke vara förgäfves, och Gud skall sätta sin anda på tjenare och tjenarinnor, att allt kött skall se Guds salighet, Joelsb. 2: 30, Es. 40, Luc. 3: 6.